

[Borgbjerg.]

har ikke Cigararbejderen selv ofret til at bekæmpe denne Arbejdsløshed, der er stigende i Antal proportionalt med Beskatningen? Jeg har Tallene. Jeg kunde gennemgaa dem Aar for Aar siden 1917, jeg skal nævne, at i disse Aar har Tobaksarbejderne selv ydet over 10 Millioner til Understøttelse til deres arbejdsløse Kammerater. Jeg tror ikke, jeg har skrevet det nøjagtige Tal op, men det er ikke saa lidt over 10 Mill. Kr. Det er fra Arbejdsløshedskassen. Men Tobaksarbejderforbundet har ogsaa ydet Støtte paa forskellig Maade, og endelig kommer den Understøttelse, der er gaaet igennem Arbejdsløshedsfonden. Dette skal regnes med. Det bliver næsten 11 Mill. Kr. alt i alt, Tobaksarbejderne har ydet til deres arbejdsløse Kammerater. 2 000 er presset ud af Faget, 2 000 er arbejdsløse, og sidste Uge er Arbejdsløsheden steget med 45, 45 faglærte Arbejdere, som nu ingenting har at bestille, som skal henvises, ja, maaske til Arbejdsløshedskassen, hvis de har Ret til Understøttelse dér; til Hjælpekassen eller til Fattigvæsenet. Der er en Bestemmelse i Arbejdsløshedslovgivningen om, at et Medlem af en Arbejdsløshedskasse, som i 2 paa hinanden følgende Aar ikke har haft Arbejde i 10 Maaneder, heller ikke har Ret til ordinær Understøttelse. Den samme Stat, som fastsætter Bestemmelsen om de 10 Maaneder, er her i Gang med at gøre mangen en Arbejder arbejdsløs i disse 10 Maaneder, saa han slet ingen Understøttelse kan faa. Det er den virkelige Stilling.

Det er ellers Regeringens Princip ikke at blande sig i Erhvervslivets Forhold. Det er Ledemotivet i den højtærede Statsministers eneste Tale: Non-Intervention, ingen Indblanding fra Statens Side i Erhvervslivet, lad Staten passe sig selv og sine Sager, og lad Erhvervslivet passe sig selv og sine Sager. Hvis dette Princip skulde være det ledende, saa lad det dog endelig blive det helt ud, lad Staten passe sig selv, og lad Erhvervslivet passe sig. Naar Staten ikke, hvad jeg mener den skulde, vil træde hjælpende, støttende og fremmende til for Erhvervslivet, saa lad den dog endelig lade være at træde hemmende og hindrende og ødelæggende i Vejen, lad den saa ogsaa holde sine Fingre for sig selv, og lad Erhvervene passe sig selv; saa gaar det dog til syvende og sidst altid bedre.

Man kan heller ikke ret længe undgaa det Spørgsmaal, som maa rejse sig under en saadan Situation: Krav om Erstatning til de Arbejdere, der rammes af en saadan

bevidst og hensynsløs Skatteforhøjelse fra Statens Side. For det er jo en hensigtsløs Urostiftelse fra den højtærede Regerings Side, naar den selv her i Motiverne erklærer, at den behøver ikke Pengene, en ganske hensigtsløs Urostiftelse og Fredsforstyrrelse overfor dansk Erhvervsliv. Det vil ikke være ret længe, det maa rejse sig, dette Spørgsmaal, om ikke Landets Borgere kan kræve Erstatning, naar man griber ind i deres grundlovsmaessige Erhvervsmuligheder og deres lige og frie Adgang til Arbejde og Erhverv. Denne Stat, der vil sætte Fængselsstraf og høje Bøder i visse Tilfælde, kommer her og griber ind i Erhvervslivet, kommer her og sætter Dæmninger for Friheden til Arbejde, for Adgangen til Erhverv; den vil forhindre nye Hundreder og maaske Tusinder af Tobaksarbejdere i Frihed til Arbejde, i Adgang til deres lovlige Erhverv, hvori de tilmed er fagmæssigt uddannede. Der kommer en Tid, da Arbejderne siger: Maa vi faa Erstatning! Der er dog vist noget, der hedder, at Ekspropriation her i Landet kun maa finde Sted imod fuld Erstatning, og der er jo et Præcedens derfor. Man eksproprierer her Hundreder, ja Tusinder af Arbejdes og næringsdrivendes Erhvervsmuligheder. Kan man gøre det saadan uden videre, uden Erstatning? Der er jo Præcedens i denne Retning. Da vi i 1917 fik den første store Tobaksbeskatningslov, blev der gennemført en Paragraf om Erstatning for de Tobaksarbejdere, der ved denne Skatteforhøjelse blev gjort arbejdsløse, og Staten maatte i det Aar, 1917—18, udbetale $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Erstatning. Ganske vist maatte Tobaksarbejderne skyde meget mere til selv; de maatte i det Aar udbetale, hvis jeg ikke tager fejl, $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og har nu, som sagt, maattet udbetale i alle disse Aar 11 Mill. Kr., men Staten maatte dog yde et Bidrag, nemlig $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Er dette ganske glemmt? Jeg tror ikke, det saadan uden videre lader sig skyde i Baggrunden. Blicher man ved paa denne Maade at hindre Friheden til Arbejde og at bremse Adgangen til Erhverv her i Landet, saa maa man ogsaa give dem Erstatning, hvis Frihed til Arbejde man berøver dem, hvis Adgang til Erhverv man standser.

Der er altsaa ikke Tale her om Forslag til Dækning af Landmandsbanklaanet. Her er Tale om en Skatteomlægning, hvorved Staten profiterer, maaske $\frac{43}{4}$, i hvert Fald 2 Mill. Kr.; og hvorom Ministeren mener, at man kan jo i Udvalg forhandle om, hvordan det alt sammen nærmere skal se ud i Enkeltheder. Og begge Regeringspartiets Ordførere siger: Lad os faa den